

Και πάλιν πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει...
ἐμπρός με ματωμένα ἄτο χέρι χοντρή...
γιά τοῦτο ἡ ψήφος τοῦ πληθους σὰς στέλλει
στὴς νέας Ἑλλάδος τὸ πρῶτό μαντρί.
Ἐσεῖς εἰς τὸ βῆμα κ' ἔμεις εἰς τὸν δρόμον
ἄς βᾶσωμεν μ' αἶμα τὸ γράμμα τῶν νόμων.

Ἐν μέσῳ παντοίων πληθῶν ἀνηκέστων
τὸ αἶμα σας εἶναι παρήγορον δῶρον,
κ' ἐγὼ διὰ σίχων γοργῶν κ' ἀναπαίστων
ὄμνῶ τὸ στήλαρι τοσοῦτον σιγῶν,
κ' ὦ; φάρους κυττάω σ' τοῦ ἐθνους τὰ χάλια
σπασμένα ρουθούνια, σπασμένα κεφάλια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἄς δρῶσωμεν τὸν Μάιον, ἀγαπητὴ κασιδίη,
κ' ἄς κυλισθοῦμεν καὶ οἱ δῶ ἀπάνω ἄτο γρασιδί.
Γιὰ κίττα γίρω, Περικλή... ὁ κόσμος ἄτο ποδάρι
καὶ ὀγκαντῖνον ἔρωτας τρὴ ντισεγκὲ γαιδάροι.

Π.— Πῶς ἤθελα τὸν κόθορνον τοῦ ποιητοῦ νὰ βάλω
καὶ τῶν γαιδάρων ἔξαλλος τοὺς ἔρωτας νὰ ψάλω,
νὰ κάμω φιλολογικὴν γαιδοροσεπερίδα
καὶ νὰ καλέσω εἰς αὐτὴν τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα,
τὸν Βασιλέα δηλαδὴ μὲ δία του τὰ μέλη,
τῶν Πατρικίων τὸν ἀφρόν καὶ πάντας τοὺς ἐν τέλει,
καὶ μὲ γαιδάρων συμπλοκάς καὶ ἄλλας λιτορίας
καὶ συγκινήσα, Φασουλῆ, τὰς ντισεγκὲ κυρίας,
καὶ δι' ἀνευφημούμενος ὑπὸ τῶν Βασιλέων
κ' ὄφ' ἔβαν τῶν ἀκροατῶν, ἀφρόνων καὶ θηλέων,
νὰ κυλισθῶ δαρνοσεφῆς ἐπὶ τοῦ Μαγιοξόλου
καὶ νὰ γενῶ τὸ καύχημα Ροῦθι ὄνοφιλου.

Φ.— Ἐμπρός, καθήμεν Περικλή, καὶ γίνε ἄρον ἄρον
Τυρταῖος καὶ Θεόκριτος καὶ Πίνδαρος γαιδάροι.
Ἴδὲ τριγύρω συμπλοκάς καὶ ἄκου συναυλιάς...
αὐτοὺς ἔμνει τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Στυμφαλιάς,
ἐκεῖνος δὲ τὰ δάνεια καὶ τὴν συγκοινωνίαν
καὶ τῶν μεταρρυθμίσεων τὴν ἱερὰν μανίαν.

Κ' ἔμεις μὲ τούτους, ἀδελφέ, ἠνθήσωμεν τὸ κράτος...
ἀπὸ τὴν Πόλι ἐφθασε καὶ ὁ Μανροκοδότας,
κ' ἔχει ἐκ μέρους τοῦ Χαμίτ μεγάλην ἐντολήν
νὰ δώσει ἀσπαρμούς θερμοὺς εἰς ὅλην τὴν Αἰθίαν,
ἄτον κύριον Πρωθυπουργόν καὶ τοὺς λοιποὺς Συμβούλους
κ' εἰς ἡμᾶς τοὺς εὐπειθεῖς καὶ ταπεινοὺς τῶν δούλων.
Αὐτὸ τὸ νέον γεγονός δὲν εἶναι παῖξε γέλα...
ἀπὸ τὴν Πόλι ἐρχεται καὶ ἄτην κορφὴ κανέλα.
Ὅς εὐ παρόσης, Προσευτιά, κ' εἰπε εἰς τὸν Σουλτάνο
πὼς ἄτο φιλιὰ μᾶς ἐσπασες καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κ' εἰπε του, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ φοβᾶται διόλου
κ' ἀπὸ τοὺς νέους Ἑλληνας, τῆς κίλτσας τοῦ διαβόλου,
κ' ἄς μᾶς ἀλλάξῃ τὸ Χριστό καὶ ἄς γελᾷ σὴν χάσας...
κ' ἔμεις ἂν θέλωμεν σφαγὰς καὶ ἀνδροφόνους μάχας,

βροντοῦμε τὸ πιστόλι μας, ἀστράπ' ἡ μάχαιρά μας,
κ' ὡς ποῦ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν πετοῦμε τάντερά μας,
κ' ἀπολαμβάνομεν τιμῶν καὶ ἄθλων ἐπιγισίων
εἰς τοῦτο τὸ χασάπικο, εἰς τοῦτο τὸ σφαγεῖον.
Ναί, ἄς π' ἠρώσωμεν κ' ἔμεις ἰὸν ταπεινὸν μας φόρον
ἄτον χρυσομᾶλλον Μάιον, τὸν τόσῳ αἰμοβόρον,
ὅπου κρατεῖ χασάπικα μαχαίρια καὶ πιστόλια,
ὅπου διψᾷ ἐξοικλιζαίμα καὶ διχ' περιβόλια,
ποῦ περιστρέφει ἄγχιον τὸ βλοσυρόν του βλέμμα
κ' ἄτο δὲ ρόδα τᾶχρωμα τὰ χρωματίζει μ' αἶμα.

Κτύπα ἐσὺ τὴ λύρα σου κ' ἐγὼ τὸν ταμποῦρά μου...
πάρε μαχαίρι δικόπο καὶ βγάλε τάντερά μου,
κ' ἐγὼ μὲ ἄλλο τρίκοπο νὰ σ' αἰματοκυλίσω
καὶ ἔνυμνῶν τὸν Μάιον νὰ σὲ νεκροφυλίσω.
Κ' ἔμεις γιγάντων εἰμεθα καὶ γέννημα καὶ θῆρμα...
ἄς πορφυρώσῃ τὰ φυτὰ τὸ εὐγενές μας αἶμα,
ἄς μᾶς ἐμπνεύσῃ ἔσματα ἡ αἰματοχυσία
κ' ἄς γίνομεν ἄτον Μάιον ἐσπερινὴ θυσία.
Καγὰρ σπουδαῖον ἔκαμαν καὶ ἄτη Βουλὴ μας μέσα...
ὁ Πυλάμης, Περικλή, ἐπίσθη με τὸν Φλέσσα,
κ' ἀπὸ κρανία ἔτρεψε τὸ αἶμα κρουνητόν,
κ' ὁ περιούσιος λαὸς τὰ αἶματα ἰδῶν,
εἰς τοῦτο δὲ τὸ θέαμα ἐνθουσιᾶν καὶ χαιρών,
τὰ κεφαλοσπασίματα ἐνφύμησεν τῶν πατέρων.

Π.— Ἐδοῦ! ἐσὺν!...

Περὶδρομος...

Φ.—

Περὶδρομος...

"Ἦσουν καὶ σὺ παρῶν;

Φ.— Ὅχι...

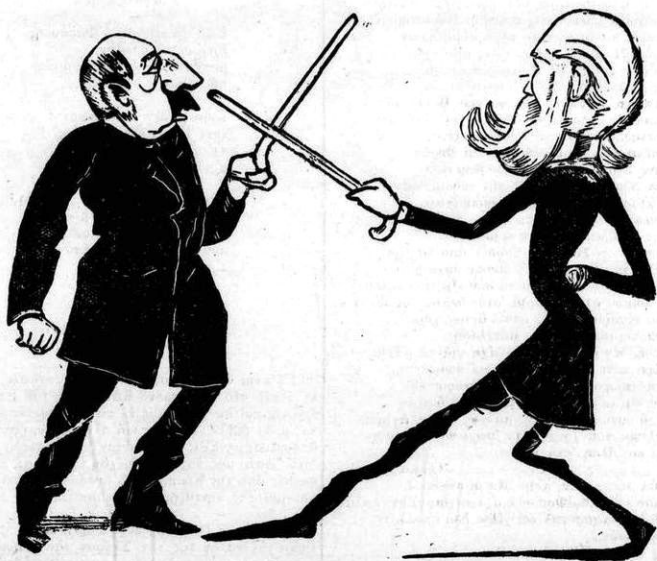
Γιὰτί, βεῖ γαίδαρος;

Π.—

Δὲν ἔλαβα καιρόν.

Φ.—

Κ' ὄτε πηγαιῶ ἄτη Βουλῆ, βεῖ Περικλή, σὴν πῶτα
νὰ φροσθῇ τὸ πνεῦμα μου μὲ τῶν σοφῶν τὰ φῶτα,
καὶ ὅτε κἄνω τώρα πᾶ τὸν ποῦρο πατριώτη,
γιατί αὐτὰ τὰ πράγματα μοῦ τρώνε τὸ σηκότι.
Δὲν φθάνε ποῦχο, Περικλή, γιὰ κάθε τί φροντίδα,
μὰ νὰ παραλαίξωμαι κ' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα,

Μέλλων καυγᾶς ἐν τῇ Βουλῇ,
ἀναμενόμενος πολὺ.

Γιατί μιά μέρα ἔγινε ἱππότης τοῦ Σωτήρος;...
μ' αὐτά κι' αὐτά ὁ φουκαράς κατάνησα σὰν τσίφος,
κι' ἂν δὲν μουντζώσω γρηγορὰ πολιτικὴν καὶ κράτος,
κι' ἔκ τῶν κοινῶν δὲν τραβηχθῶ καθὼς ὁ Κιγκινάτος,
μόλις τὰ δῶδ' ποδάρια μου θὰ σύρῳται μὲ κόπον,
θὰ καταντήσω ἀξίος τοῦ οἴκου τῶν ἀνθρώπων,
οὔτε θὰ ἔρχεται κανεὶς 'στὸ ξύλο νὰ μὲ στρώσῃ
κι' οὔτε Ρωμῆος δὲν θὰ βρεθῆ γιὰ νὰ μὲ μαχαιρώσῃ,
κι' ἔδω, ποῦ νόμος ἔγινε ἡ κάμα κι' ἡ πιστόλα,
εἰν' ἐντροπὴ 'στὸ σπράγμα μας ν' ἀφήσωμεν τὰ κῶλα.
Αὐτὰ λοιπὸν σκεπτόμενος ἀπέστη τῆς Βουλῆς,
οὐχ' ἦτον ὁμοῦς ἤκουσα μετὰ χαρὰς πολλῆς
ὅτι κι' αἱ δύο πτέρυγες δουλεύουν ἀκαμάτως
καὶ νέα Νομοσχέδια κληρονομεῖ τὸ κράτος;
καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν εἰς τὸν παρόντα χρόνον
νὰ μοῦ χάρισῃ, Περικλῆ, τὸ γκάνισμα τῶν δυνῶν,
νὰ ἐξυμνήσω μὲ αὐτὸ τὰ φρόνιμα μγαλά
καὶ ὅλα τ' ἀπερίγραπτα κι' ἀνέλπιστα καλά.
Π.—Καὶ ἡ 'δική σου ἡ φωνή, μαγκούφρη, δὲν σοῦ κανεῖ;
Φ.—'Η τῶν ἀνθρώπων λαλιὰ τὸ γκάνισμα δὲν φθάνει,
οὐδ' ἔχει τὸν κατάλληλον χρωματισμὸν καὶ τόνον
πρὸς ἕμινον τῆς προόδου μας καὶ τῶν χρυσοῦν αἰώνων.

Τοιαῦτα ἐμερμηρίζει κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
κι' ἐκύτταζε τὸν οὐρανὸ μὲ χέλια σταυρωμένα,
ὅταν μὲ φούντας ἀκουσα πῶς ἔγιναν δουλειαῖς
κι' ἀρχίσαν μπαγλαρώματα καὶ κατακεραλῆαῖς,
καὶ τότε τρέξω 'στὴ Βουλῇ μὲ δια τὰ σωστά μου
καὶ βλέπω μαύρα αἵματα νὰ τρέχουν ἐμπροστά μου,
μαγκούρας, ραμπαδόξυλα, καὶ κόκκαλα σπασμένα,
κρανία δὲ σοφώτατα εἰς δύο χωρισμένα,
καὶ οἱ κλητήρες ἔτρεχαν μὲ σκούπαις καὶ σφουγγάρια,
καὶ τότε ἦλθαν, Περικλῆ, κι' ἔμεινα τὰ φεγγάρια,
καὶ εἶπα «δὲς τῷ Θεῷ, ποῦ 'σώθησαν τὰ ψέμματα,
καὶ ἴδαμε καὶ 'στὴ Βουλῇ νὰ τρέξουν 'λίγα αἵματα,
γιατ' εἶχα βαρεθῆ κι' ἐγὼ μὲ ἄλους νὰ προσμένω
νὰ 'δῶ κανένα Βουλευτὴ μὲ καύκαλο σπασμένο».
'Ἦτο δὲ κόσμος ἀρκετὸς ἀνὰ τὰ θεωρεῖα
καὶ ξένων περιηγητῶν περιεργὸς σωρεῖα,
καὶ Λόρδοι μὲ τῆς Λαϊδὸς τῶν ἐδρίσκοντο ἐκεῖ
ἀπὸ αὐταῖς ποῦ ντρέπονται ν' ἀκούσονται γιὰ βρακί,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ πόλεμος πολὺ τοὺς συγκενεῖ
κι' ἐσκέφθησαν νὰ βαπτισθοῦν Φιλέλληνης κι' ἐκείνοι.
'Ο δὲ κλεινὸς Προθυπουργὸς εἰς τοῦτο τὸ κακὸν
κρυφ' ἀκρυφὰ τὸ ἔστρεψε μὲ τρόπον Γαλλικόν.

πρός δέ και ὁ Θεόδωρος μετὰ τῶν ἡμετέρων,
οὐ μὴν κ' ἰοι φλογερώτεροι τῶν προσφιλῶν πατέρων,
πρὸς τὴν πατρίδα σπεύσαντες σπονδὴν ἐξελαστήριον,
εἰς τῆς Βουλῆς κατέφυγαν τὸν μέγα οὐρητήριον.
Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, ἔπληρα τὰ ματσούκια,
κ' ἓνα στεφάνι ἐπλάξα με ἀγκυραροκούκκια,
περιδάκρυς δ' ἀπέθεσα τὸν στεφάνον αὐτὸν
εἰς τὰ σπασμένα καύκολα τῶν γαύρων Βουλευτῶν
κ' ἔπλα ἔμικράν ἀνταμοιβὴν δεχθήτε κ' ἀπὸ ἴμενα...
τὰ κεφαλοσπασίματα δὲν κἄνε ἴστα χραμένα,
καὶ ἴσον αἶμα χύνεται μὲ λύσανα καὶ θυμόν
ἴσοι ἐθνοῦς θυσιάζεται τὸν ἄγιον βωμόν,
κ' εἷν ἓνα βῆμα βέβαιον πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν
καὶ πρὸς τὰ Ἰσοσύγια καὶ τὴν συγκοινωνίαν,
ἀνευ δὲ ὅπλων, μαχαιρῶν, καὶ ξύλων καὶ ροπαλῶν
ποτέ ἄς μὴν ἐλιπίσωμεν εὐτυχίαν μεγάλην.
Γ'— αὐτὸ καὶ σὺ τὸ ξύλο σου παραίτ' ἀπὸ τὸ χεῖρ
καὶ ἴσοι ἐξῆς νὰ με κτυπᾷς μὲ δίκαιο μαχαίρι.
ἂν θέλεις νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ σοῦ εἰμ' εὐγνώμων...
Π.— Λάβε λοιπὸν μιά μαχαίριά ἴσὸν δεξιὸν σου ὄμων.
Φ.— Ὅποια εὐχαριστήσις!... ὁποῖα κενώεις χεῖρας!...
ἐπιθυμῶ ἐπάνω μου νὰ γίνης μακελάρης,
καὶ ἄν, μορῆ, δὲν μ' ἀγαπᾷς μονίχα γιὰ τὰ μάτια,
ἀμέσως τώρα κἄνε με πορτσάδες καὶ κοιμάτια...
Τὰ ξύλα τὰ περιφρονῶ καὶ δὲν μ' εὐχαριστοῦν...
Π.— Ὅρσε καὶ μία μαχαίριά ἴσοι ἱερὸν ὄσοτον.
Φ.— Εἶθε τὸ σαροκόκαλο τῆς μάννας σου ν' ἀγιάσῃ
καὶ ἴσοι πλευρὸ τοῦ Ἰακῶβ μιά ἴμερα νὰ πλαγιάσῃ.
Π.— Ὅρσε καὶ ἄλλη ἴσοι νεφρά...
Φ.— Ὅποια ἥδονή!...
τὸ αἶμα ῥεῖ κρουνηδόν, πλὴν δὲν με συγκινεῖ.
Π.— Δός μου καὶ σὺ, βρε Φασουλή, μιά μαχαίριά ἴσὸν πλάτη
γιὰ νὰ σοῦ πᾶ εὐχαριστῶ καὶ χίλια δροσπολλάτη.
Φ.— Ὅρσε λοιπὸν...
Π.— Ὄ! μὴ μεροῖ!...
Φ.— Λάβε καὶ ἄλλην μίαν.
Π.— Δὲν βγάω αἶμα, Φασουλή...
Φ.— Θὰ ἔχῃς ἀναμίαν.
Π.— Φέρε μπαλτάδες, Φασουλή, ἀπὸ τὸ χασαπτό...
μεγάλῃ λύσσα μ' ἐπύμασε τὸ αἶμα σου νὰ πᾶ.
Φ.— Πιέλο λοιπὸν... τί κάθεσαι... σωστὸς δὲν εἶσαι βλάμη,
ἂν κοκορέται, Περικλῆ, τῆς σουβλάς δὲν με κάμης.
Ἄς τρέξῃ καὶ τὸ αἶμα καὶ εἰς τὸν βωμόν τοῦ γένους
κ' ἄς μᾶς ἰδῇ ὁ Μάιος αἰματοκυλισμένους.

(Γυμνόνου κἄμας καὶ οἱ δρό καὶ μὲ τὰ μαχαίρωματα
σωραζόνται ἀνάσθηται καὶ μένουσιν κρυὰ πτώματα.)

Τελευταία ὄρα
μὲ μεγάλῃ φόρα.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Φασουλῆς
ἔγμισε τὸ φύλλον,
μαυθάνομεν ἐκ τῆς Βουλῆς
πὸς ἔπασσε τὸ ξύλον.

Καμμά δὲν ἀνακάτωσε
τοὺς Βουλευφόρους ζάλη,
κ' ἴσοι οὐτε ρουθοῖν ἴμωσσε,
οὐτ' ἔπασσε κεφάλι.

Δὲν βγάωσιν γοῦ καὶ τοιμουδιά
καὶ τὴ δουλειὰ τὸν βλέπουσιν...
ἔγνηκαν εὐταντα παιδιά,
ποῦ εὐσημα τοὺς ἀρέπουσιν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάννης ὁ Πατούνας, ποῦχε γερὸ κεφάλι
κ' εἶνα ἴσοι ἔακουσμένο Κατάστημα τοῦ Ράλλη.
Χιῶτης καὶ συγγενῆς μᾶς ἐκ τῶν προσφιλοτέρων
καὶ μὲν βιβᾶν γαλάντης καὶ πλήρης θυμηθίας,
ἀποσκευᾶς μεγάλαις καὶ πλοῦτον δούρον φέρων
ἴσοι Ἄστυ μᾶς ἐχάτωσ ἀρίστη ἐξ Ἰνδίας,
σωθεῖς ἀπὸ τὴν Κόμπαν, τὸ λυσοσμένο φεῖδι,
ποῦ μόλις τὸ κυττάξῃς σὲ πᾶσι ριπιδί.

Ἡ Κοῦλα τοῦ Πετσάλη, χαριτωμένη κόρη,
ἔπῃσε τὸν καλὸν τῆς, τὸν Σπύρον τὸν Μαρκέλον,
ὁ δὲ Ρωμὸς τοὺς γάμους μακρόθεν ἐθεώρει
καὶ ρόδιον ἴσοι ζεύγους ἐπηύχετο τὸ μέλλον.

Νέα τῆς Ἄκροπολιος μεγάλη Συλλογὴ
ποικίλων μυθιστοριῶν λαμπρῶς κατηρησιμένη,
κ' ἄς γίνῃ πᾶς συνδρομητῆς χωρὶς ποσῶς νάγῃ...
δις τοῦ μηνὸς ἐκδίδεται εἰκονογραφημένη.

Τοῦ Παπαδοπετράκη, Κρητὸς Προηγούμενον,
τῶν προσφιλῶν Σφακίων ἀγκυρῆς ἱστορία,
πολλῆς σπουδῆς βιβλίον κ' ἀνάγειον ἐπαῖνον.
ἐκ ταύτης δὲ γεννᾶται πολλὴ φιλοπατρία.
Τῆς ἄλλης ἱστορίας ἀποτελεῖ ἐν μέρος
κ' ἐξάρεται μὲ ταύτην ὁ πρὸς τὴν Κρήτην ἔρωσ.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν σᾶς κἄνω— πᾶς ἴσοι σπῆτι μου ἀνέβη,
ἴσοι Νεκροῖον ἀπᾶ να, —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐῦδη, —δρό ἴσοι λάδι, τρεῖς ἴσοι ἔβδι,

μὲ Χρῆμιον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χίρα δέχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, —δδὸς τοῦ Προαστίου, κοινοτρόπος κολύβ.